

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer ° B.Z.

Folio nr.:

A.R. 09/1502/A

IN DE ZAAK VAN:

1. , gepensioneerde, geboren te op
- weduwe van wijlen de heer - en wonende te

2. , aannemer grondwerken, geboren te op
- wettelijke erfgenaam van wijlen de heer
- en wonende te

3. , opzichter, geboren te op
- wettelijke erfgenaam van wijlen de heer
en wonende te

4. , zaakvoester, geboren te op -
wettelijke erfgenaam van wijlen de heer - en
wonende te

5. , aannemer, geboren te op wettelijke
erfgenaam van wijlen de heer - en wonende te

- Eisers in verzet -
- Vertegenwoordigd door Meester advocaat te

TEGEN:

1. **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, bevoegd voor het volledige
grondgebied van het Vlaams Gewest, met kantoren gevestigd te 1210 Brussel,
Koning Albert II-Laan 19 bus 22, doch woonstkiezend op het adres van
, gerechtsdeurwaarder met standplaats te

- Eerste verweerder in verzet -
- Vertegenwoordigd door Meester Van , advocaat te

2. , gerechtsdeurwaarder, met kantoor gevestigd te

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014 10 ^{de} Kamer • B.Z. Folio nr.:
--

2.3. dat het vonnis hen pas voor het eerst op 07.03.2008 werd betekend, gevolgd door een bevel tot betalen op 13.02.2009, betekend door dezelfde deurwaarder;

2.4. dat zij zich verzetten tegen de verdere uitvoering van het vonnis van 24.03.1977, omdat:

- zij door de verkoop van het goed niet meer in de mogelijkheid zijn de gevorderde herstelmaatregel uit te voeren;
- dat de uitvoering van het vonnis voornoemd bovendien vervallen is door verjaring (toepassing van het arrest E.H.R.M. 27.02.2008);
- dat minstens de overschrijding van de redelijke termijn in toepassing van art. 6 EVRM de verdere uitvoering 31 jaar na datum onregelmatig maakt.

3. De vorderingen

3.1. In termen van aanvullende syntheseconclusie vorderen eisers:

"Het verzet van concludanten ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Verweerder dienvolgens te verbieden verdere uitvoeringsdaden te stellen voor zover deze gegrond worden op het vonnis in datum van 24 maart 1977 uitgesproken door de correctionele rechtbank te Mechelen lastens dhr.

Te zeggen voor recht dat verweerder gehouden is haar uitvoeringskosten zelf te dragen; Verweerder te veroordelen tot de gerechtskosten, hetzij voor concludanten 355,95 EURO dagvaardingskosten en 1.200,00 EURO rechtsplegingsvergoeding;

Het te wijzen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel en zonder borgstelling en met verbod van kantonnement".

3.2. In termen van de neergelegde "tweede conclusie = syntheseconclusie na verwijzing" vordert verweerder:

"De vordering onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

Eisers te veroordelen tot alle kosten".

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer^o B.Z.

Folio nr.:

4. Discussie

4.1. Verweerder betwist de vordering en laat in essentie gelden:

4.1.1. Met betrekking tot de feiten:

- dat het vonnis van 24 maart 1977 kracht van gewijsde verkreeg op 04.04.1977 bij gebrek aan beroep en op 07.03.2008 betekend werd aan de erfgenamen van de veroordeelde overtreder, nu de bevolen herstelmaatregel weegt op de nalatenschap;
- dat het vonnis eveneens werd betekend aan de kopers op 10.03.2008;
- dat vervolgens een betekening-bevel werd gedaan op 21.03.2008 ten einde huidige eisers ertoe aan te zetten zelf tot vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregel over te gaan en nadien nog een bevel tot betalen op 29.01.2009 en 13.02.2009 werd betekend terzake de tot dan gemaakte deurwaarderskosten.

4.1.2. Met betrekking tot het recht:

Dat de rechtelijke beslissing tot herstel niet 'vervallen' is aangezien:

- de herstelmaatregel in de interne Belgische rechtsorde volgens constante rechtspraak van het Hof van Cassatie als een maatregel van burgerrechtelijke aard moet worden beschouwd, zodat artikel 92 Sw. niet van toepassing is en zodat, voor zover al sprake zou zijn van enige vorm van overschrijding van de redelijke termijn, deze vaststelling de herstelmaatregel niet kan verhinderen;
- dat in dit verband ten onrechte het arrest van het E.H.R.M inzake d.d. 27.11.2007 door eisers ingeroepen wordt, omdat het arrest ondanks de bewoording dat een herstelmaatregel als straf kan aanzien worden in het kader van het verdrag, een bevestiging inhoudt van artikel 21 VT. Sv. en de toepassing van deze bepaling door de Belgische rechtspraak in de sfeer van de handhaving van de ruimtelijke ordening;
- dat reeds eerder het Hof van Cassatie in een arrest van 28 februari 2007 oordeelde (Cass. (2e k.) AR P.06.1038. F, 28 februari 2007 (T.B. / M.J., S.R.) Arr. Cass. 2007, afl. 2, 481; <http://www.cass.be> (23 maart 2007); JT 2007, afl. 6273, 501 en <http://jt.larcier.be> (1 juli 2008), noot RANERI, G.; Pas. 2007, afl. 3, 425) dat de vraag of de redelijke termijn al dan niet werd overschreden geen invloed ressorteert op de beslissing tot het opleggen van de gevorderde herstelmaatregel;
- dat met akte van 21.03.2008 het vonnis werd betekend met bevel tot uitvoering, zodat de (burgerlijke) verjaring werd gestuit in toepassing van art. 2244 B.W.;

- dat die akte tijdig is vermits de (oude) verjaringstermijn van dertig jaar begon te lopen vanaf 04.04.1978: kracht van gewijsde van het vonnis van 24.03.1977 op 04.04.1977 plus één jaar in toepassing van art. 153 D.R.O. en/of art. 2257 B.W. (zonder invloed van de nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar voor de actio iudicati lopende vanaf de inwerkingtreding van de wet van 10.06.1998, hetzij vanaf 27.07.1998 met name 10 dagen na publicatie in het B.S. 17.07.1998, aangezien de op dat ogenblik lopende termijnen niet meer dan 30 jaar mochten bedragen);
- dat – volgens opnieuw constante en veelvuldige rechtspraak – ten onrechte het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de redelijke termijn ingeroepen worden, vermits enerzijds de overheid niet stilgezeten heeft nu de veroordeling van de overtreder werd benaarstigd en anderzijds de overtreder naliet de bevolen herstelmaatregel uit te voeren;
- dat het vertrouwensbeginsel er niet toe kan leiden dat een onwettige en illegale situatie blijft bestaan en opnieuw ten onrechte zowel het arrest tg. België als het arrest tg. Griekenland hier wordt ingeroepen, nu de feiten niet vergelijkbaar zijn en dus de uitspraken van het Europees Hof in deze niet toepasselijk zijn;
- dat het (de rechtsvoorganger van) de eisende partij toekwam de uitgesproken herstelmaatregel uit te voeren, wat haar – bij ontstentenis dit spontaan te doen – het recht ontnemt om artikel 6.1 E.V.R.M. in te roepen tegen de overheid, die de plicht niet heeft om tot gedwongen uitvoering over te gaan, maar beslissen kan met de uitvoering te wachten tot zolang de actio iudicati niet verjaard is;
- dat eisers ten onrechte verwijzen naar twee arresten van het Hof van Beroep te Antwerpen van 29.06.2010 en 18.10.1999, nu het over totaal andere feitelijke situaties ging;
- dat de omstandigheid dat eisende partij inmiddels geen eigenaar meer is van het onroerend goed er niets toe doet (Cass. 23.06.2009 en 25.02.2005), omdat de inbreuk weegt op het onroerend goed zodat de nieuwe eigenaar de uitvoering van het bevolen herstel moet dulden, opnieuw bevestigd door veelvuldige rechtsleer en rechtspraak;
- dat hij, onder verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18.05.2011, uitdrukkelijk afstand doet van welkdanige vordering voor rechtsplegingsvergoeding lastens eisende partij.

4.2. Eisers volharden in hun vordering en laten gelden:

- dat na inleiding van huidige procedure door dezelfde deurwaarder op 21.01.2013 opnieuw tot betekening van een bevel tot betaling van de gemaakte uitvoeringskosten werd overgegaan, wat haar dwong opnieuw verzet aan te tekenen en deze procedure hangende is voor de Beslagrechter alhier (A.R. , zodat de samenvoeging van de beide procedures wordt gevraagd om reden van evidente samenhang;

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer • B.Z.

Folio nr.:

- dat de strafuitvoering met name de herstelmaatregel verjaard is in toepassing van art. 92 Sw, in aansluiting op het arrest Hamer door het E.H.R.M. d.d. 27.11.2007, die de herstelmaatregel als straf heeft gekwalificeerd;
- dat het arrest tg. België door het E.H.R.M. d.d. 27.11.2007 ten onrechte door verweerder geminimaliseerd wordt en dit arrest zo moet worden begrepen dat geen herstelmaatregel kan worden opgelegd op vordering van de Stedenbouwkundige Inspecteur of van het College van Burgemeester en Schepenen, indien de redelijke termijn is overschreden;
- dat het standpunt van het Hof van Cassatie terzake regelrecht indruist tegen de bepalingen van het arrest en de rechtbank aan dit standpunt niet wettelijk gebonden is;
- dat minstens de redelijke termijn is overschreden vermits de overheid door haar stilzitten de niet-vergunde toestand jarenlang heeft gedoogd, zodat het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid worden geschonden en verweerder nu kennelijk onredelijk handelt en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt bij het uitvoeren van het vonnis meer dan 30 jaar na de uitspraak;
- dat het arrest in de voorliggende betwisting evenzeer van toepassing is omdat in dat arrest het principe werd gehuldigd van een positieve verplichting van een loyale tenuitvoerlegging van het rechtelijk oordeel van de overheid binnen een redelijke termijn;
- dat hier die redelijke termijn manifest is overschreden, nu sinds de rechtelijke uitspraak decennia zijn verlopen en het bovendien merkwaardig is dat na die decennia enkel stuitende maatregelen beoogd worden, wat zou betekenen dat de onzekerheid inzake tenuitvoerlegging minstens 40 jaar zou kunnen duren, wat allerminst nog strookt met de rechtswaarborg vervat in artikel 6 E.V.R.M. en artikel 14.1 I.V.B.P.R.;
- dat bovendien verweerder kiest voor de voor eisers meest schadelijke weg, aangezien hij zich zou kunnen beperken zich rechtstreeks tot de nieuwe eigenaar te richten;
- dat de stedenbouwkundige situatie van de eigendom niet onbelangrijk is.

5. Beoordeling

5.1. Wat het verzoek tot samenvoeging betreft:

Overeenkomstig art. 30 Ger. W. kunnen rechtsvorderingen als samenhangende zaken worden behandeld wanneer zij onderling zo nauw verbonden zijn dat het wenselijk is ze samen te behandelen en te berechten, ten einde oplossingen te vermijden die onverenigbaar kunnen zijn wanneer de zaken afzonderlijk worden berecht.

Om tot samenhang te besluiten is het feit dat de zaken met elkaar verband houden niet voldoende. Er moet een objectieve band bestaan zodat gedeeltelijke, afwijkende of onverzoenbare beslissingen te vrezen vallen indien er geen voeging bevolen wordt

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer o B.Z.

Folio nr.:

Eisers geven enkel aan dat zij in de zaak met A.R. nummer _____ die hangende is voor de beslagrechter, verzet hebben aangetekend tegen het betekende bevel zonder evenwel te verduidelijken wat zij daar concreet vorderen.

Bovendien is de beslagrechter enkel bevoegd is om te oordelen over uitvoeringsgeschillen, zonder aan de geldende titel op het ogenblik van het begin van uitvoering iets te mogen wijzigen.

De rechtbank ziet dan ook geen enkel risico op onverenigbare oplossingen.

Bovendien vermelden eisers dat de zaak bij de beslagrechter werd gepleit op de zitting van 18.03.2014 (datum vastgesteld in toepassing van art. 747§2 Ger) en in beraad werd genomen door de beslagrechter, zodat samenvoeging onmogelijk is.

Het verzoek tot samenvoeging wordt derhalve afgewezen.

5.2. Eisers ontwikkelen de stelling dat de destijds bevolen herstelmaatregel een straf is en menen hiervoor steun te vinden in het arrest _____ (E.H.R.M. 27.11.2007).

Dit zou tot gevolg hebben dat artikel 92 Sw. van toepassing is, met name verjaring van die straf door verloop van 5 jaar.

De bevolen herstelmaatregel een straf zijnde, is deze derhalve vervallen door ingetreden verjaring, aldus eisende partij.

5.2.1. Over de vraag te weten of een herstelmaatregel een straf is dan wel enkel een maatregel van burgerlijke aard, kan onder meer verwezen worden naar de door de verwerende partij terecht ingeroepen rechtspraak, waarbij deze rechtbank zich aansluit, alsook naar wat volgt:

5.2.1.1. Hof van beroep Antwerpen 23.11.1999: *"overwegende dat de eerste rechter terecht heeft gesteld dat de maatregel van herstel in de oorspronkelijke staat weliswaar door de correctionele rechtbank is uitgesproken en zich daarom integreert in de strafvordering, maar een louter civielrechterlijk karakter heeft; dat immers het herstel van de plaats in de vorige staat weliswaar tot de strafvordering behoort maar niet het karakter heeft van een eigenlijke straf..."* (T.R.O.S. 2000/20, blz. 250);

5.2.1.2. Cass. 06.05.2008 (P.08.0151. N): *"de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur tot herstel in de vorige toestand is een burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf..."*;

5.2.1.3. Cass. 04.11.2008 (P. 08.0081.N): *"de vaststelling dat een herstel in de oorspronkelijke staat een straf is in de zin van de artikelen 6.1. E.V.R.M. en 14.1 I.V.B.P.R., brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen. Het heeft niet tot gevolg dat die maatregel in de Belgische wetgeving van*

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014 10 ^{de} Kamer • B.Z. Folio nr.:
--

strafrechtelijke aard is zodat de algemene bepalingen van het Belgisch strafrecht en strafprocesrecht erop toepassing moeten vinden.

Het blijft bijgevolg voor de strafrechter mogelijk dit herstel te bevelen ten einde de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden, ook wanneer hij vaststelt dat de strafvordering is vervallen wegens opheffing van de strafbaarheid of wegens verjaring”.

5.2.2. De huidige artikelen 6.1.41 en 6.1.43 V.C.R.O. (die de artikelen 149 en 151 D.R.O. inmiddels hebben vervangen) laten ten andere perfect toe dat de herstellvordering voor de burgerlijke rechter zou worden benaarstigd, wat opnieuw de burgerlijke aard van de herstellvordering bevestigt.

5.2.3. De eisende partij geeft aldus aan het ingeroepen arrest van het E.H.R.M. in de zaak een draagwijdte, die dat arrest niet heeft.

Het E.H.R.M. stelde namelijk de regel van artikel 21 ter V.T. Sv. niet in vraag op grond waarvan op eenvoudige schuldigverklaring (omdat de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn heeft overschreden) toch nog de teruggave - hier de herstelmaatregel - kan worden bevelen.

Bovendien ging het in de zaak over de overschrijding van de redelijke termijn om tot een strafrechtelijke veroordeling te komen, terwijl in deze de strafrechtelijke veroordeling sinds lang werd uitgesproken en de hier ingeroepen miskenning van de redelijke termijn de verlopen tijd na de strafrechtelijke veroordeling betreft (zie verder).

5.2.4. Van verjaring van de door de strafrechter bevelen herstelmaatregel op grond van artikel 92 SW. kan derhalve geen sprake zijn.

5.3. Eisers laten ook gelden dat de redelijke termijn werd overschreden en het vertrouwensbeginsel werd geschonden aangezien de Overheid de niet-vergunde toestand heeft gedoogd. Ook hier wordt het arrest Hamer ingeroepen.

5.3.1. Vooreerst strookt deze stelling niet met de voorliggende feiten, aangezien wel integendeel de Overheid de niet-vergunde toestand zeker niet gedoogde, wat blijkt uit de strafrechtelijke veroordeling en wat eraan vooraf gegaan is.

5.3.2. Vervolgens en met verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie d.d. 04.03.2005 (C.02.0152. N) levert *“de wijze waarop een partij een verkregen veroordeling uitvoert of niet uitvoert, geen rechtsmisbruik of schending van het rechtmatig vertrouwen... die de initiële vordering zou aantasten”*.

5.3.3. Bovendien en alhoewel het recht krachtens artikel 6.1 E.V.R.M. op behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn *“zich uitstrekt tot het recht op een tijdige uitvoering van een definitieve veroordelende rechterlijke beslissing”* (zie Cass. 30.01.2009 C.05.0585.N op blz. 14, overweging nr. 4), mag een partij zich op dat recht niet beroepen wanneer tegen haar *“een uitvoerbare rechterlijke beslissing werd*

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer • B.Z.

Folio nr.:

uitgesproken en die zelf die beslissing kan uitvoeren, maar nalaat zulks te doen" (zelfde arrest overweging nr. 5).

In voornoemd arrest besluit het Hof van Cassatie als volgt (overweging nr. 8 op blz. 15): *"het arrest dat het vereiste van de redelijke termijn toepast ten gunste van de partij die definitief veroordeeld werd bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing en die de mogelijkheid had die beslissing zelf uit te voeren maar naliel zulks te doen, is niet naar recht verantwoord".*

5.3.4. Aangezien aan eisers door de strafrechter bevel werd gegeven om binnen een termijn van 1 jaar terug de plaats in de vorige staat te herstellen (zie het vonnis van de correctionele rechtbank van 24/03/1977), doch (de rechtsvoorganger van) zij nalieten aan dit bevel gevolg te geven, mogen zij zich niet op dat recht te beroepen. Eisers waren immers zelf passief om het bevel van de strafrechter uit te voeren.

Dit essentieel gegeven maakt net het verschil met de feitelijke achtergrond in de zaak t. Griekenland door het E.H.R.M. d.d. 19.03.1997 (zie ook t. Polen), waarvan de uitspraak door het E.H.R.M. in deze net daarom niet relevant is.

5.3.5. Anders gezegd: de redelijke termijn van art. 6.1. EVRM is van toepassing gedurende de hele duur van het proces, met inbegrip van de tenuitvoerlegging van het strafvonnis, te beginnen vanaf de rechtsonzekerheid begint voor de verdachte, om te eindigen op de dag dat aan de rechtsonzekerheid een einde komt.

Vanaf het ogenblik dat de verdachte veroordeeld wordt om zelf een bepaalde herstelmaatregel uit te voeren, eindigt de rechtsonzekerheid in hoofde van deze rechtsonderhorige, thans veroordeelde.

In dergelijke situatie kan deze rechtsonderhorige – veroordeelde zich, vanaf het ogenblik dat hij nalaat om het vonnis uit te voeren, niet meer beroepen op het niet naleven van de redelijke termijn door de overheid opdat het recht van de overheid om hem aan te manen tot herstel over te gaan zou vervallen. Hij kan evenwel op dat ogenblik nog desgevallend het voordeel genieten van de verjaring van de titel.

Overblijvende vraag is dus of de 'actio iudicati' is verjaard.

5.4. Naar gemeen recht wordt de "actio iudicati" - dit is de rechtsvordering tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak - onderworpen aan de verjaringstermijn die geldt voor persoonlijke rechtsvorderingen.

Voor de inwerkingtreding van de verjaringswet van 10.06.1998 bedroeg deze verjaringstermijn 30 jaar. De nieuwe verjaringswet heeft deze termijn evenwel ingekort tot 10 jaar. Thans verjaart derhalve de rechtsvordering tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak door verloop van 10 jaar vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe wet, met name op 27.07.1998 hetzij 10 dagen na publicatie van die nieuwe wet in het Belgisch Staatsblad en op voorwaarde dat de totale duur van de verjaringstermijn niet

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer - B.Z.

Folio nr.:

meer dan 30 jaar zou bedragen (artikel 10 van de nieuwe verjaringswet; zie C. Lebon, 'De nieuwe verjaringswet 5 jaar later' in NJW 2003, nr. 39 van 10.09.2003, blz. 843 e.v.).

Aangezien het vonnis van de strafrechter in deze uitgesproken werd op 24.03.1977 verkreeg dit vonnis kracht van gewijsde – bij gebrek aan rechtsmiddel – op 04.04.1977.

Vanaf wanneer nu begon de toenmalige termijn van dertig jaar te lopen?

Er kan verwezen worden naar I. Claeys (in 'Opeisbaarheid, kennisname en schadeverwekkend feit als vertrekpunten van de verjaring' in 'Verjaring in het privaatrecht – Weet de avond wat de morgen brengt?', Gandaius – Ontmoetingen met recht nr. 7, vanaf blz. 31 – Kluwer 2005): *“De wetgever heeft het aanvangspunt van de tienjarige verjaringstermijn niet uitdrukkelijk in de wet vermeld, maar er wordt aangenomen dat hij begint te lopen vanaf de dag volgend op de dag waarop de rechtsvordering opeisbaar wordt. Het ontstaan van de rechtsvordering doet met andere woorden de verjaringstermijn lopen. Doorgaans is men het eens dat de verjaringstermijn niet eerder mag starten: actiones non natae non praescribuntur. De verjaring wil een schuldeiser ertoe aanzetten om zijn recht binnen een redelijke termijn uit te oefenen, maar zolang hij zijn recht niet kan uitoefenen mag de verjaring – althans in beginsel nl. behoudens andersluidende wettelijke bepaling die tevens grondwetconform is – nog niet lopen”.*

Zie ook F. Van Volsem, 'De verjaring van de uitvoering van de herstelmaatregelen inzake stedenbouw', RABG 2005/13, 1193 : *“Er bestond in de rechtsleer weinig discussie dat de verjaringstermijn van de actio iudicati slechts een aanvang nam bij het verstrijken van de termijn die aan de veroordeelde werd gegund om zelf tot herstel over te gaan. Art. 153 in fine van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals aangevuld met het decreet van 4 juni 2003, bepaalt thans uitdrukkelijk dat de verjaring van de herstelmaatregel slechts een aanvang neemt vanaf het verstrijken van de termijn die de rechtbank overeenkomstig artikel 149§1 laatste lid, bepaalt voor de tenuitvoerlegging ervan. De verjaringstermijn kan ook worden geschorst of gestuit overeenkomstig het gemeen recht (art. 2242 – 2259 B.W.)”.*

Zie bovendien de rechtsleer waarnaar in voetnoten 69 en 70 van deze geciteerde bijdrage wordt verwezen.

Zie tenslotte de door verweerder ingeroepen rechtsleer en rechtspraak.

Toegepast in deze en aangezien aan de veroordeelde een termijn van één jaar in het kwestig vonnis werd gegund, dringt het besluit zich op dat de toenmalige termijn van dertig jaar op 04.04.1978 begon te lopen om te eindigen op 03.04.2008.

5.5. De hier in aanmerking te nemen akte is de akte van “betekening-bevel” van 21.03.2008, waarin vooreerst de veroordeling tot herstel van de plaats in de voorgaande staat binnen een termijn van één jaar na het in kracht van gewijsde treden van het vonnis van 24.03.1977 in herinnering wordt gebracht en vervolgens tevens in

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer • B.Z.

Folio nr.:

niet mis te verstane bewoordingen bevel tot uitvoering werd gegeven "overeenkomstig de navolgende bewoordingen uitgaande van de verzoekende partij ... Dit betekent dat het bevolen herstel uiterlijk op 03/04/1978 uitgevoerd moest zijn. De volgende werken dienen overeenkomstig de beschikkingen van deze titel te worden uitgevoerd: het slopen van een zomerhuis met terras en de garage en het terug aanvullen van de vijver ... De plicht tot herstel ... is ook tegen de erfgenaam persoonlijk uitvoerbaar ... Overeenkomstig art. 152 ... is de veroordeelde of zijn erfgenaam ertoe gehouden onmiddellijk ... de stedenbouwkundige inspecteur op de hoogte te brengen indien u de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig hebt uitgevoerd ... De stedenbouwkundige inspecteur ontving tot heden geen dergelijk bericht... Indien u alsnog zelf het herstel uitvoert voordat de ambtshalve uitvoering plaatsgrijpt, dient u het kantoor van gerechtsdeurwaarder ... hiervan zo spoedig mogelijk via een aangetekend schrijven op de hoogte te stellen, waarna de effectieve uitvoering zal worden gecontroleerd. Alleen zo kan u overbodige kosten vermijden".

Deze akte is derhalve een akte tot tenuitvoerlegging, zoals bedoeld in artikel 2244 B.W., met burgerlijke stuïting tot gevolg.

5.6. In deze dringt de vaststelling zich dus op dat de geciteerde akte van betekening-bevel dateert van 21.03.2008 en derhalve tijdig de verjaring stuitte aangezien de verjaringstermijn van dertig jaar intrad op 04.04.1978 om te eindigen op 03.04.2008.

Immers – even hernemen - het vonnis van 24.03.1977 verkreeg kracht van gewijsde op 04.04.1977 (toen nog na 10 dagen volgend op de uitspraak) en in toepassing van art. 2257 al. 3 B.W. en art. 1186 B.W. liep de verjaring van de burgerlijke herstelmaatregel niet gedurende het jaar dat de veroordeelde het bevel diende uit te voeren, hetzij tot 03.04.1978.

5.7. Tenslotte opperen eisers dat rekening moet worden gehouden met de stedenbouwkundige toestand van het goed.

Deze toetsing komt deze rechtbank evenwel niet meer toe, aangezien zulks gebeurde door de strafrechter, die op 24.03.1977 vonnis verleende.

Ten andere en zoals uitdrukkelijk in de akte betekening-bevel tot uitvoering vermeld en hierboven deels geciteerd, zal het bestuur tot de ambtshalve uitvoering van het vonnis pas gebeurlijk overgaan na eensluitend advies van de Hoge raad voor Herstelbeleid (thans Hoge raad voor Handhavingsbeleid).

5.8. Besluit: de vordering is ongegrond.

5.9. Met betrekking tot de gedingskosten:

Verweerder doet, onder verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18.05.2011, uitdrukkelijk afstand van welkdanige vordering voor rechtsplegingsvergoeding lastens eisers.

Rep. nr.:

Bundel nr.:

ZITTING VAN: 20 juni 2014

10de Kamer • B.Z.

Folio nr.:

Gelet op de functie van algemeen belang in hoofde van de stedenbouwkundig inspecteur is inderdaad geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd.

6. Beslissing

De rechtbank doet uitspraak op tegenspraak en in eerste aanleg.

Stelt vast dat de artikelen 2 en 30 tot 42 van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken nageleefd zijn.

Alle meeromvattende, strijdige of andersluidende besluiten verwerpende als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig en het meer gevorderde afwijzende als ongegrond.

Verklaart de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Verwijst elke partij in haar eigen kosten.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting op vrijdag twintig juni tweeduizend veertien door de TIENDE KAMER van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, zetelend in burgerlijke zaken.

De Rechtbank bestond uit:

- de heer rechter in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, voorzitter van de tiende kamer;
- mevrouw rechter in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde;
- de heer rechter in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde;
- mevrouw griffier.